

Šimpanz v říji

Taktéž abstraktní a psychologická próza, která se zaměřuje na osud ženy, která po osmi letech bezdětného manželství zjišťuje, že se její muž začíná chovat cholericky a velmi podivně. Po jedné hádce, kdy mu chtěla pouze udělat radost načínčným domem a lístky na společný víkend a tím dát krizi do pořádku, zklamaně uprostřed noci taxíkem odjíždí k matce do jednoho pavlačového domu. Labilní manžel jí tam ztropí takovou ostudu, že následně musí odejít. Čeká na taxík, ale marně, až začne ze zoufalství stopovat. Zastaví ji velice sympatický muž, který jí dá kontakt pro případ, že by jí znovu nepřijel taxík. V domě sestry jejího muže také nenachází klid, protože její manžel jí pořád jezdí sledovat. Bojí se ho. Jednou tam přijde s přátelskými slovy, ona se bojí a nechce ho vidět, ale dá mu šanci, že ho vyslechne. Až se dům vyprázdní, znovu ji začne bít a znásilní ji. Ona ze zoufalství volá muži z vizitky. Přijíždí a odveze ji nikoliv do hotelu, ale k sobě domů. Ukazuje se, že je to kriminalista. Zrovna řeší případ dívky, která byla zavražděna v horách. Pouhou náhodou se přijde na to, že to byla milenka jejího bývalého manžela. Žena, která bydlela v Pavlačovém domě jako její matka a vídala ho, jak za ní chodil. Vypluje na povrch, že i jí chtěl při znásilnění zabít, ale vše překazil soused, který jim šel na zahradu vrátit lopatu. Druhým dějem, kterým knížka pokračuje, je otázka neplodnosti a umělého oplodnění, které řeší s novým partnerem. Knížka končí tím, že její sestra, která se rozvádí a po dítěti netouží, otěhotní, zatímco ona, která si ho přeje, má partnera a vše, ho mít nemůže. Je to příběh obyčejné ženy, která se musí vyrovnat s tím že se její muž stal vrahem a s druhým nevšedním příběhem, kdy jako žena zklame v tom, že je neplodná. Spojovacím prvkem obou příběhů je bezejmenný králíček. Ten představuje jakýsi únik. Jméno získá se samým koncem. To také znamená, že jej přijímá za svého a rozhodne se, že všechny zlé chvíle nechá za sebou a únik již potřebovat nebude.

Novela Šimpanz v říji je abstraktní prózou, která vypráví dva příběhy jedné ženy (jeden lehkým přidechem všednosti a druhý s lehkým přidechem nevšednosti). A

společným jmenovatelem je malý králík, který symbolizuje únik. Ve chvíli, kdy králíček získá jméno, ve vzduchu pluje myšlenka, že hlavní hrdinka již doufá ve šťastný život a v to, že jej únik už nebude potřebovat. A proto králíčka, který celý příběh neměl jméno, pojmenovala a tím i přijala za svého. Příběhy, kterou jsou v knížce naznačeny, jsou jen těmi, které se v lidském životě skutečně mohou stát....

Kapitoly

Hořký kafe
Bedna plná banánů
Rozchod pro jogurty
Má tajná neoblomnost
Mami, proč nemáš sklep?!
Než poroste jetel
Kalhotky na špagátku
Zmrzlé tváře
Ztráta svobody
Touha po hlase
Scestí jiných myšlenek
Biotop jA
Chilli s pepřem
O tajemství mň
Signi myšky
Hrubý předpoklad
Vzpomínka na skříň
Sněhová koule
Život jako klobouk
Poslední večere
V zahradní houpačce
Baňka
Znamení (bez indukce)
Safrá porte
Nebešťanka
Nádeničina
Ostrůvek samoty
Duše blízka druhé duši
Mrazilka
Balónky se sny
Hořký kafe

V náručí jsem svírala urputnou touhu. Ani nevím, proč jsem si tak moc uvědomovala, že to, co chci, nesmím. Mohl za to ten smutek. Ten, který mi způsobil svými bezcitnými slovy a nohou. Tou hnusnou nohou, kterou sešlápl pedál brzdy a řekl mi: „Vystup si.“ A já se stejnou chladností uposlechla jeho přání. Milosrdně mě nechal vystoupit zrovna u benzínky, tak jsem s hrdým obličejem šla přímo k ní. Vstoupila jsem dovnitř. Byl to zvláštní pocit. Snad poprvé v životě jsem nevěděla, co chci. Byla jsem připravená na cokoli, ale na tohle ne.

Připadala jsem si jako bezdomovec. Chodila jsem mezi regály a přemýšlela jsem, co bude dál. A jestli něco dál vůbec chci. Z toho vzduchu mi bylo na omdlení. Předešlé okamžiky udusily můj tvůrčí potenciál natolik, že jsem se zmohla jenom na to usrkávat přílišně hořký kafe, do kterýho jsem vysypala tři cukry, a stejně to bylo málo. Venku byla úplně šedá obloha. Už od rána jsem věděla, že tohle bude šíleně divnej den. Ubíjela jsem se myšlenkami snad všech duhových odstínů. Asi čtvrt hodiny. Pak jsem přes umatlané sklo viděla, že přijel. Zastavil na místě určeném k dofukování poloprázdných pneumatik. Zabuchl dveře u auta a spěchal dovnitř. Už jsem ani nevěděla, jestli kvůli mně. Nechtěla jsem si nic nalhávat.

„Tak pojď, tý komedie už bylo dost,“ přišel ke mně a oprskle mě chytal za paži.

Kolem nás byla jen postarší uklízečka s kbelíkem a mopem.

„Dovolila jsem si koupit kafe, tak mě ho nech aspoň vypít,“ odsekla jsem mu ze vzdoru.

Podíval se na mě s jasným opovržením a šel si k pultu koupit cigarety.

Plastový kelímek jsem zmuchlala, hodila do koše a šla k autu. Hloupěji zaparkovat snad už vážně nemohl. O tu blbou hadici jsem samozřejmě zakopla. Ale to jen proto, že jsem díky němu byla myšlenkama úplně jinde.

Auto nechal odemčené. Sedla jsem si. Přišel po mně a byl navztekáný jako šimpanz v říji. Už plácám. Šimpanzi přece... nemají říji?!